

denne Beskæring. Det er jo muligt, at det er nødvendigt at faa en Kommission, men jeg kan ikke se, at det er saa nødvendigt, naar vi have et saa dygtigt Finansudvalg, som vi have, til at foretage Beskæringer. Jeg vil udtale det Haab, at naar vi nu efter Nytaar for anden Gang skulle til at se paa Finansloven, maa vi ikke komme til at se en Finanslov, hvor ikke blot alle Udgiftsposter ere blevne staaende, men ogsaa ere blevne en Del forøgede. Vi ere nemlig vant til at se, at der ikke blot ikke er Balance, men at Udgiftsposterne ere blevne forøgede. Jeg haaber altsaa at se, at Udgifterne blive betydeligt reducerede, saa vi kunne naa noget under de 100 Millioner, som de i Øjeblikket ere budgetterede til.

Jeg vil ikke, som saa mange andre, pege paa, at der kan spares her eller der, men jeg tror, at vi faa saa dygtige Medlemmer af Finansudvalget, at de godt vide, hvor der skal tages fat. Jeg kan kun sige, at alt, hvad der er nævnt angaaende Spar-sommelighed, kan jeg fuldstændig tiltræde, og jeg kan tilføje, at jeg ikke er bange for, at der skal blive skaaret for meget bort paa den højtærede Landbrugsministers Budget. Der er nogle, der mene, at det er om at gøre at faa saa meget som muligt paa det Budget, men det er ikke Landboernes Synspunkt. Der er mange af dem, og jeg tror det store Flertal, der mene, at der er alt for mange Poster der. Landbruget ønsker lige saa lidt som andre Erhverv, at Statskassen skal være dets Mælkeko, hvor det kan ty hen for at faa Penge. Der er mange, maaske den største Del af Landbrugerne, der mene, at en stor Del af Landbrugsbevillingerne uden Skade kunde bortfalde eller i høj Grad beskæres. Der er mange af disse Bevillinger, der ikke komme Befolkningen i Almindelighed til gode, men kun enkelte Individider, og disse Bevillinger ere ikke samfundsnyttige, men kun individnyttige.

Jeg slutter med Ønsket om, at det vorde Finansudvalg vil kunne beskære Finansloven saaledes, at naar vi se den igen, efter at den har været i Udvalg, maa vi finde Balance i Stedet for det store Underskud, vi staa overfor i dette Øjeblik.

Slengerik: Til at begynde med vil jeg udtale min Tilfredshed med, at der paa § 26 er opført 13,500 Kr. som Statskassens Bidrag til Anlæg af en Læmole ved Baaring Vig. Jeg tror, at denne Bevilling vil være udmærket nyttig. Ved Baaring Vig i min Valgkreds findes en talrig og dygtig Fiskerbefolkning, og selv om man ikke kan paastaa, at Kattegattet er saa ublid mod Fiskerne som Vesterhavet, vil alligevel en Læmole dernede være udmærket og bevirke, at de kunne drive deres Næring under bedre Vilkaar end hidtil.

Jeg ønsker at sige et Par Ord til den højtærede Indenrigsminister om Fortolkningen af Landpostbudenes Lønningslov, som vi gennemførte i Fjor. Vi gik ved denne Lov over til at lønne Landpostbudene efter den Vej længde, de tilbage-lægger paa deres Route, og i Forhold til den er der fastsat en halv Snes forskellige Lønningssatser. Naar Lønnen skal fastsættes — der er Kontraktforhold mellem Landpostbudet og Staten —, udmaales den Vej længde, som Budet har at gaa, og naar den er udmaalt, bliver han tagen paa Raad med af vedkommende Postmester, der siger til ham: „Saadan have vi udmaalt Vej-længden, er De tilfreds med det?“ Naar saa Landpostbudet har erklæret sig tilfreds med denne Udmaaling og den Lønningssats, han vil komme i, kan detske, at man alligevel forandrer Lønningssatsen til en lavere. Jeg ved godt, det siges, at det er, fordi den Udmaaling, man straks foretager, er den, der gælder alle de Steder, det vedkom-mende Bud kan komme til at bringe Breve og Postsager til, hvorimod Mening selv-følgelig er, at man skal have en Gennem-snitsudmaaling. Men der er alligevel mange Landpostbude, der have følt sig skuffede ved at komme ned i en lavere Lønningssats, end de havde gjort Regning paa, naar de mødte hos Postmesteren og godkendte den Maaling af Landpoststrouten, som var fore-tagen af Postvæsenet. Vore Landpostbude have jo kun en ringe Lønning: fra 200 til 960 Kr. — det er det hele. Jeg vil der-for bede den højtærede Indenrigsminister — og jeg tvivler ikke om hans gode Villie i saa Henseende — om, at han vil være saa velvillig i sin Fortolkning af Loven som muligt og som Loven tillader, netop